

РЕШЕНИЕ

№ 6872

гр. София, 01.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 28.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **13283** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета.

Ищецът Н. И. К. от [населено място] моли съда да осъди ответника да му заплати обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от недействителен административно-наказателен акт – Наказателно постановление (НП) №257101/06.10.2015г. на заместник кмет на Столична община (СО), който е бил отменен с влязло в сила Решение на Софийски районен съд (СРС) по н.а.х. дело №15233/2018г. Претендират се вреди в размер на 7000 (седем хиляди) лева за причинени на ищеца душевни страдания – притеснения, нерви, страхове и разправии с родителите му като резултат от незаконосъобразното НП и образуваното въз основа на него изпълнително дело, което не е било прекратено повече от половин година след постановяване на съдебния акт и не е бил вдигнат наложеният заповор върху банковата сметка на К..

Чрез процесуалния си представител адв. Х. ищецът прави искане да му бъдат възстановени и направените в настоящото производство разноски по водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът - СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, оспорва иска и моли съда да го отхвърли, без по същество да излага доводи относно неговата

основателност. В Отговора на исковата молба от 06.03.2020г. са изложени пространни доводи за неоснователност на искане за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, представляващи разноски по водене на делото по оспорване на НП №257101/06.10.2015г., какъвто иск не е бил предявен. Изложени са и разсъждения по въпроса дали е причинно - следствена връзка между незаконосъобразният и отменен административно - наказателен акт и направените от ищеца разноски за процесуален представител, който въпрос е разрешен с Тълкувателно решение №1/15.03.2017г. на Върховния административен съд (ВАС), Общо събрание на съдиите от Първа и Втора колегии по тълкувателно дело №2/2016г.

Прокуратурата на Р България, представлявана от прокурор Г. от Софийска градска прокуратура (СГП) дава заключение за основателност на предявения иск за неимуществени вреди. Поддържа, че искът е доказан по основание, но не и по размер, като счита за справедлив размер на обезщетението 1000 (хиляда) лева.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата, събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С НП №257101/06.10.2015г., издадено от заместник кмет на СО, на ищеца Н. К. е наложено административно наказание „глоба“, в размер 100 (сто) лева, за нарушение на чл.18, т.1 и чл.35, ал.1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО.

По възлагане на СО за събиране на публични вземания (Писмо с изх. №СОА18-ДИ11-1292/13.02.2018г.) срещу ищеца К. е било образувано изпълнително дело №20188490400469 по описа на съдебен изпълнител А. П., рег. №849, с район на действие Софийски градски съд (СГС). Не е спорно между страните и съдът приема за установено с приетите писмени доказателства, че на 27.08.2018г. на Н. К., в качеството му на длъжник, е била връчена Покана за доброволно изпълнение на задължение в размер на 255.00 (двеста петдесет и пет) лева, от които: 100.00 лева – глоба, наложена с НП №257101/06.10.2015г., 143.00 лева разноски по изпълнението и 12.00 лева – такса. Впоследствие, със съобщение до банка ДСК с изх. №7909/23.08.2018г., е бил извършен запор върху вземанията по сметките (левови и валутни) на ищеца, до размера на задължението от 255 лева.

По жалба на К. пред СРС е било образувано н.а.х. дело №15233/2018г. С Решение от 05.03.2019г. съдът е отменил НП №257101/06.10.2015г. на заместник кмет на СО. Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства съдебният акт по н.а.х. дело №15233/2018г. да е бил обжалван и видно от отбелязването на последната му страница е влязъл в сила на 03.05.2019г.

За установяване на твърдените от ищеца факти са приети гласни доказателства. Свидетелите И. Н. К. и Х. П. В. са родители на ищеца, поради което и на основание чл.172 ГПК, показанията им съдът ще обсъди във връзка с всички други доказателства по делото, при формиране на правните си изводи.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на предявения иск:

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съгласно т.1 от Тълкувателно постановление (ТП) №2/19.05.2015г. на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд, делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане

на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, при упражняване на чиято административно-наказателна компетентност се претендира да са причинени вредите. По основателността на предявения иск.

Искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ, чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от ЗР ЗОДОВ. В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т.е. да е тяхна пряка и непосредствена последица.

В случая е налице първият елемент от фактическия състав – недействителен административно-наказателен акт – НП №257101/06.10.2015г. на заместник кмет на СО, който е бил отменен с влязло в сила съдебно Решение по н.а.х. дело №15233/2018г. на СРС.

Съдът намира обаче, че по делото е останало недоказано настъпването на реална вреда с неимуществен характер за ищеца Н. К., която да е пряка и непосредствена последица на отменения като незаконосъобразен административно-наказателен акт.

Няма спор в доктрината и в съдебната практика, че неимуществената вреда засяга лични, морални, етични или естетични ценности и интереси, и се преценява с оглед отрицателни преживявания на увреденото лице. Освен това, не всяко увреждане е релевантно, а само онова, което се характеризира с продължителност и по-висока степен на интензивност. На доказване в процеса подлежат конкретните проявления на изпитваните негативни чувства и емоции. Описанието на проявленията може да даде на съда опора за определяне сериозността на емоционалния стрес, а оттук - за справедливо съизмеряване на вредите от неимуществено естество. По тази причина на доказване подлежат личните възприятия, времето и начинът на отработване на негативните вътрешни изживявания.

В случая за установяване настъпването на вреди с неимуществен характер по делото са приети гласни доказателства.

Свидетелят И. К. разказва, че от средата на 2018г., а и преди това, забелязал промяна в поведението и емоционалното състояние на сина си Н. и отчитал отклонения в неговото физическо, психическо и емоционалното състояние. Към онзи момент Н. бил студент в Университета за национално и световно стопанство (УНСС), но не давал на баща си адекватни отговори на въпросите му за учебния процес. Свидетелят забелязал, че синът му и съпругата му са неспокойни и през нощта, но не знаел каква е причината. В продължение на около половин година положението в дома им станало нетърпимо, поради изнервеност на майката и сина, което накарало свидетеля К. да потърси причината за това, в резултат на което установил, че на Н. е била наложена глоба и срещу него е образувано изпълнително дело. Поддържа, че процесът по водене на съдебното дело за оспорване на НП, както и фактът, че няколко месеца след приключването му запорът върху сметката на сина му не е бил вдигнат от СО, се е отразило тежко на Н., който се е чувствал като нищожество. Тежкото емоционално състояние в което е изпаднал е продължило около 6 – 7 месеца. В показанията си

свидетелят съобщава, че от 1 - 2 години преди да разбере за наложеното на сина му административно наказание „глоба“ и образуваното вследствие на това изпълнително дело на частен съдебен изпълнител (ЧСИ), бил забелязал промяна в отношението на Н. към учебния процес, както и в отношенията му с приятелите. Счита, че единствените възможности за събиране на средствата по изпълнителното дело са свързани с кражба, измама или други противозаконни действия.

Свидетелят В. разказва, че в края на лятото на 2017г. установила, че синът ѝ е станал много раздразнителен и у него се наблюдавала тревожност, блънувал нощно време. Като психолог по професия тя усетила, че нещо не е наред и при разговор с Н. разбрала, че той е даден на ЧСИ и дължи 173 лева. Взела заем от близки и платила задължението без да уведоми бащата на Н.. Историята се повторила през 2018г. – свидетелката усетила, че със сина ѝ отново нещо не е наред – нощем заспивал късно, започнал да закъснява сутрин, не ходел редовно на лекции. Н. споделил, че отново са го изпратили на ЧСИ за още по-голяма сума. В този случай не могла да осигури парите и съпругът ѝ разбрал за задължението, след което се заел с оспорването му пред съда. Счита, че синът ѝ все още се чувства виновен за причинените тревоги.

В практиката на Върховния касационен съд (ВКС) е застъпено разбирането, че показанията на свидетелите относно спорните факти следва да бъдат ценени от съда по вътрешно убеждение с оглед всички останали доказателства по делото поотделно и в тяхната съвкупност. Когато се ценят показанията на свидетел, възможно заинтересован от изхода на делото, съдът следва да подходи към тях със завишена критичност, да съобрази доколко те са повлияни от тази заинтересованост, съдържат ли вътрешни противоречия или неясноти и уклончивост относно определени факти или противоречия с останалите доказателства по делото. В аспекта на изложеното при преценка на показанията на свидетелите К. и В. по реда на чл.172 ГПК <https://web6.ciela.net/Document/LinkToDocumentReference?fromDocumentId=2138153293&dbId=9&refId=45775870>, се налага извод, че същите не следва да бъдат кредитирани, тъй като не кореспондират с други доказателства по делото и с изложените в жалбата твърдения за преживените от ищеца негативни преживявания – страх, ужас, потиснатост, депресивно състояние. По делото не са ангажирани конкретни и неоспорими доказателства за това, че твърдените негативни емоции и душевни терзания са претърпени в резултат на отмененото НП, още повече, тези отрицателни преживявания да са били с такава продължителност и интензитет, че действително да са причинили на ищеца вреда с неимуществен характер. Напротив, от изложеното в исковата молба може да се направи извод, че отрицателни преживявания на Н. К. са пряка и непосредствена последица на образуваното изпълнително производство за принудително събиране на задължение, произтичащо от невлязло в сила НП, а не от наложеното административно наказание. Следва да се има предвид и фактът, че размерът на наложената санкция не е такъв, че сам по себе си да предизвика тревога и безпокойство у наказаното лице. Ищецът се е възползвал от възможността да оспори наложеното му административно наказание, което е било отменено от компетентния съд. Следва да се вземе предвид и факта, че по времето когато е узнал за издадения срещу него административно-наказателен акт ищецът е бил пълнолетно лице – студент в един от най-престижните университети в България, което се предполага, че само може да се грижи за делата си. Свидетелските показания са непоследователни и не дават отговор на въпроса дали и в каква степен причина за душевните страдания на ищеца е било именно отмененото НП, или те се дължат в по-голяма степен на

предходния административно-наказателен акт по който се твърди да е било платено наложеното административно наказание глоба или пък са във връзка с образуваните изпълнителни производства по които са били начислени допълнителни разноски, още повече, че свидетелят К. идентифицира като начало на проблемите на сина си Н. период от 1 – 2 години преди последният да узнае за издаването на НП и да предприеме действия по оспорването му.

По изложените доводи настоящият решаващ състав на съда приема, че предявеният осъдителен иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от Н. И. К. от [населено място], срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, за присъждане на обезщетение в размер на 7000 (седем хиляди) лева за неимуществени вреди, претърпени от незаконосъобразен и отменен административно-наказателен акт – Наказателно постановление №257101/06.10.2015г. на заместник кмет на Столична община.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова